

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 6. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703124129040/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

vandring en masse op paa Dækket, — saa kom der dog saa meget Røre i Forsamlingen. Hvad om jeg *i*. Eks. pludselig foredrog en rigtig overgiven „Bellman“! Hvad mener Du, kære Mikkel? man kunde jo tage en af dem, der har en Koralmelodi til Ophav, og saa *by and by* strikke Hestefoden frem. Det vilde gøre Effekt, det vilde Her blev jeg afbrudt i mine profane Tanker ved, at en ung Miss virkelig satte sig til Klaveret inde ved Siden af i den store „Salon“, virkelig slog nogle Akkorder an og virkelig aabnede sit allerkæreste Næb og begyndte at kvindre. Ak, kære Mikkel, Du véd ikke, hvor glad jeg blev, thi selv om jeg skulde have haft „den sidste Rose“ for endnu ikke sidste Gang, vilde jeg med Taknemlighed have hørt derpaa: det var dog altid Musik og fremfor alt en Adspredelse, der for en Stund kunde forjage Søndagens dræbende Ensformighed.

Véd Du saa, hvad det var? Nej, jeg vil dog først fortælle Dig, at der i den store Salon om Bord paa den elegant udstyrede og isvrig overmaade fortræffelige Newcastle Dampers „Palmer“ befandt sig i det Øjeblik, jeg omtaler, henimod et halvt Hundrede Stykker af den Kategori, som i Almindelighed her i England gaar under Navnet „*Ladies and Gentlemen*“. Det vil begribeligvis ikke overraske Dig at høre, at den Melodi, den unge Dame spillede, var en virkelig Koralmelodi, hvor ingen Bellmann havde haft en Finger med i Spillet, men det vil maaske til Gengæld interessere Dig som noget nyt, naar jeg fortæller Dig, at disse halvhundrede, engelske Struber paa én Gang alle tilsammen gav Lyd, da den, endogsaa af en Salme og en engelsk Salme at være, ualmindelig brægende Melodi lod sig høre. Og nu har den ganske Menighed, med Orgel og Organist, paa femte Kvarter eller maaske endog i halvanden Time, lovsunget og prist og takket og søret, — ja hvem det er, den saaledes har adoreret, er jeg noget i Tvivl om, men hvis det er den store Aand, der svæver over Vandene, da maa han rimeligvis være sin Menighed her om Bord meget forbunden, siden den saaledes i Blikstille og 24 Graders Varme stuver sig sammen i Kabinen og synger Salmer. — Naar blot ikke Værdien af dette Faktum forringes derved, at den (Menigheden) har paalagt sig hin Askese i Mangel af at kunne, turde eller ville gøre noget som helst andet!

Jeg havde tænkt mig, at man ved at tage fra London en Lørdag Aften vilde kunne gøre et stort Kup, idet jeg forestillede mig, at Søndagen henrandt om Bord som alle andre Dage, saa at man kunde komme til Newcastle Mandag Morgen efter ligefrem at have „pudset“ den engelske Kirke, eller snarere den engelske Gejstlighed, for et af dens mest ubestridelige Prærogativer og et af dens værste Torturmidler: Søndagen.

Jeg havde svarligen forregnet mig. Imidlertid, Du skal faa mine Li-